

מסמך 64

מסמך 64

הגזעים הצבעוניים האבולוציוניים

זהו הינו סיפורם של הגזעים האבולוציוניים של אורנטיה למן ימיהם של אַנְדוֹן ופּוֹנְטָה, לפני כמעט מיליון שנה, הלאה דרך הזמנים של הנסיך הפלנטארי, ועד לסיומו של עידן הקרח.

גילו של הגזע האנושי עומד על כמעט מיליון שנה, והמחצית הראשונה של סיפורו תואמת באופן גס את ימי טרום-הנסיך-הפלנטארי באורנטיה. המחצית השנייה של ההיסטוריה של המין האנושי נפתחת עם הגעתו של הנסיך הפלנטארי ובהופעת ששת הגזעים הצבעוניים, והיא תואמת בקירוב את התקופה שאליה מתייחסים על-פי-רוב כ"תקופת האבן הקדומה".

1. האבוריג'ינים האנדוניים

האדם הפרימיטיבי ערך את הופעתו האבולוציונית על-פני כדור הארץ לפני מעט פחות ממיליון שנה, והייתה לו חוויה נמרצת. באופן אינסטינקטיבי הוא ביקש לחמוק מסכנת ההתערבות בשבטי האנתרופואידים הנחותים. ואולם, נמנע ממנו מלהגר מזרחה בשל הרמות הטיבטיות הצחיחות המתנשאות לגובה של כתשעה קילומטרים מעל לפני הים; כמו כן, הוא לא יכול היה לנדוד דרומה או מערבה בשל התפשטותו של הים התיכון, אשר השתרע באותה עת מזרחה עד לאוקיינוס ההודי; וככל שנה צפונה הוא נתקל בהתקדמות הקרח. ואולם, אפילו כאשר נחסמה נדידתו על-ידי הקרח, ואף-על-פי שהעוינות בין פזורות השבטים הלכה וגברה, בני הקבוצות האינטליגנטיות יותר מעולם לא שקלו את האפשרות לנוע דרומה על-מנת לחיות בקרב דודניהם שוכני העצים השעירים ובעלי האינטלקט הנחות.

רבים מן הרגשות הדתיים המוקדמים של האדם נבעו מתוך תחושת חוסר האונים שיצרה הסגירות הסביבתית של מצבו הגיאוגרפי – הרים מימי, מים משמאל וקרח מלפנים. ואולם, האנדונים המתקדמים הללו לא היו מוכנים לחזור לאחור אל קרב קרוביהם הנחותים שוכני העצים אשר מדרום.

בניגוד להרגלים של קרוביהם הלא-אנושיים, נמנעו האנדונים הללו מן היערות. מאז ומעולם האדם הידרדר ביערות; האבולוציה האנושית התקדמה אך ורק בקווי הרוחב הפתוחים והגבוהים יותר. הרעב והקור של השטחים הפתוחים עוררו פעולה, כושר המצאה ותושייה. בעוד שבני השבטים האנדוניים הללו עסקו בפיתוח חלוצי המין האנושי הנוכחי בתוככי הקשיים והמחסור של אזורי האקלים הצפוניים הנוקשים הללו, דודניהם המפגרים היו שרויים במנעמי היערות הטרופיים הדרומיים של חבל הארץ המקורי המשותף.

המאורעות הללו התרחשו בתקופות של הקרחון השלישי; הראשון למניין הגיאולוגים. שני הקרחונים הראשונים לא היו נרחבים בצפון-אירופה.

במשך רוב רובו של עידן הקרח הייתה אנגליה מחוברת יבשתית לצרפת, בעוד שמאחר יותר אפריקה הייתה מחוברת לאירופה באמצעות גשר היבשה של סיציליה. ובעת נדידת האנדונים היה קיים נתיב יבשתי רציף שהשתרע מאנגליה שבמערב ועד לג'אווה שבמזרח; ואולם אוסטרליה הייתה שוב מבודדת, עובדה אשר תרמה את חלקה להתפתחות ממלכת החי הייחודית שלה.

לפני 950,000 שנה נדדו צאצאיהם של אנדון ופונטה הרחק מזרחה ומערבה. בתנועתם מערבה הם חלפו דרך אירופה עד לצרפת ולאנגליה. בזמנים מאוחרים יותר הם חדרו מזרחה הרחק עד לג'אווה, שם נמצאו עצמותיהם לאחרונה – מה שזכה לכינוי "האדם מג'אווה" – ומשם הם המשיכו הלאה לעבר טסמניה.

הקבוצות אשר נעו מערבה הפכו פחות מזוהמות בזנים המפגרים של אבותיהם הקדמונים המשותפים המקוריים מאשר אלה אשר נעו מזרחה והתערבבו בחופשיות כה רבה עם דודניהם

מסמך 64

החייטיים המפגרים. היחידים הבלתי-מתקדמים הללו נסחפו דרומה והזדווגו לאחר מכן עם בני השבטים הנחותים. מאוחר יותר, חזרו צאצאיהם בני הכלאיים במספרים הולכים וגדלים צפונה על-מנת להזדווג עם העמים האנדונים המתפשטים במהירות, וזיווגים אומללים מעין אלו דרדרו באופן ודאי את הזנים הנעלים. הפולחן למעניק נשמת החיים התקיים בפחות ופחות מן היישובים הפרימיטיביים. הציוויליזציה המוקדמת הזו עמדה תחת סכנת הכחדה.

וכך היו פני הדברים באורנטיה מאז ומעולם. שוב ושוב הידרדרו ציוויליזציות מבטיחות, ובסופו של דבר גם נכחדו, בשל האיוולת אשר התירה לנעלה להזדווג באופן חופשי עם הנחות.

2. העמים של פוקסהול

לפני 900,000 שנה הלכו ונעלמו מעל פני האדמה הן האמנויות של אנדון ופונטה והן התרבות של אונאגר; התרבות, הדת ואפילו מלאכת הצור היו מצויות כולן בנקודת השפל הנמוכה ביותר.

אלו היו הזמנים שבהם הגיע לאנגליה מספר גדול של קבוצות בני-כלאיים מדרום-צרפת. השבטים הללו היו מעורבים במידה כה רבה עם יצורי היער דמויי-הקוף, עד כי הם היו אנושיים אך בקושי. לא הייתה להם דת, אך הם עסקו במלאכות צור גסות והייתה להם די אינטליגנציה על-מנת להדליק אש.

אלו אשר הגיעו לאחריהם באירופה היו עם נעלה במידת-מה ופורה, אשר צאצאיו התפשטו עד מהרה ברחבי היבשת, מן הקרח אשר בצפון ועד לאלפים ולים התיכון אשר מדרום. השבטים הללו הם אלו המכונים *הגזע ההידלברג*.

במהלך התקופה הארוכה הזאת של התנוונות תרבותית, שמרו העמים של פוקסהול באנגליה ושבטי באדונאן של צפון-מערב הודו על כמה מן המסורות של אנדון ועל שיירים מסוימים מתרבותו של אונאגר.

עמי פוקסהול היו הרחוקים ביותר שבמערב והצליחו לשמר את מרבית התרבות האנדונית; הם אף שימרו את הידע שלהם במלאכת הצור, אשר אותו העבירו לצאצאיהם, אבותיהם הקדמונים של האסקימואים.

אף-על-פי ששרידיהם של עמי פוקסהול היו האחרונים להתגלות באנגליה, היו האנדונים הללו לאמיתו של דבר בני האדם הראשונים אשר התגוררו באזורים הללו. באותה עת עדיין חיבר הגשר היבשתי את צרפת לאנגליה; ומכיוון שמרבית היישובים המוקדמים של צאצאי אנדון מוקמו לאורך הנהרות וקווי החוף של אותם זמנים מוקדמים, הם מצויים כיום מתחת למימי התעלה האנגלית ולמימי הים הצפוני; ואולם, שלושה או ארבעה מהם עדיין מצויים בחופי אנגליה מעל לפני המים.

רבים מן העמים האינטליגנטיים והרוחניים יותר של אנשי פוקסהול שימרו את עליונותם הגזעית והנחילו הלאה את מנהגיהם הדתיים הפרימיטיביים. ועמים אלו, אשר התערבבו לאחר מכן בזנים מאוחרים יותר, נעו מאנגליה מערבה לאחר ביקור מאוחר יותר של הקרח, ושרדו כבני האסקימו של ימינו אנו.

3. השבטים של באדונאן

מלבד העמים של פוקסהול במערב, נאבק ושרד מרכז תרבותי אחר במזרח. קבוצה זו הייתה ממוקמת למרגלות הגבעות של רמות צפון-מערב הודו, בקרב השבטים של באדונאן, בן-נינו של אנדון. העמים הללו היו הצאצאים היחידים של אנדון אשר מעולם לא הקריבו קורבנות-אדם.

הבאדונאנים של אזורי הרמה אכלסו מישור נרחב מוקף יערות אשר נחצה על-ידי נחלים והכיל שפע ציד. בדומה לכמה מדודניהם אשר בטיבט, הם חיו בבקתות אבן גסות, במערות המצויות בצדי הגבעות ובמעברים תת-קרקעיים למחצה.

מסמך 64

בעוד שהשבטים הצפוניים החלו לפחד יותר ויותר מן הקרח, אלו שחיו קרוב יותר למקום הולדתם המקורי פחדו מאוד מן המים. הם חזו בשקיעה ההדרגתית של חצי האי המסופוטמי אל תוך האוקיינוס, ואף-על-פי שהוא הגיח פעמים מספר, נוצרו המסורות של הגזעים הפרימיטיביים הללו סביב הסכנות אשר מקורן בים וסביב פחדם מפני ההצפות המחזוריות. ופחד זה, לצד התנסותם בהצפות הנהרות, מסבירים מדוע הם תרו אחר אזורי הרמה כמקום מגורים בטוח.

ממזרח לתחומי העמים של באדונאן, בגבעות סיוואליק של צפון-הודו, ניתן למצוא מאובנים המתקרבים אל טיפוס המעבר המצויים בתווך שבין האדם לבין כמה מן הקבוצות הקדם-אנושיות, יותר מאשר בכל מקום אחר על פני כדור הארץ.

לפני 850,000 שנה, פתחו השבטים העליונים של באדונאן במלחמת השמדה שכוונה כנגד שכניהם הנהרות והחיתיים. בתוך פחות מאלף שנה, רוב הקבוצות החיתיות של האזורים הללו הושמדו או נדחפו חזרה אל היערות הדרומיים. המסע להשמדת הנהרות הביא לשיפור מה במצבם של שבטי הגבעות של אותה תקופה. וצאצאיו המעורבים של הזן המשופר הזה של באדונאן הופיעו בזירת ההתרחשויות כעם חדש לכאורה – הגזע הניאנדרטלי.

4. הגזעים הניאנדרטליים

הניאנדרטליים היו לוחמים מצטיינים, והם הרבו במסעות. הם התפשטו בהדרגה ממרכזי הרמות של צפון-מערב הודו עד לצרפת במערב, לסין במזרח, ואפילו מטה עד לצפון-אפריקה. הם שלטו בעולם במשך קרוב לחצי מיליון שנים, עד לזמני הנדודים של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

לפני 800,000 שנה היה ציד בשפע; מינים רבים של איילים, כמו גם של פילים והיפופוטמים, שוטטו ברחבי אירופה. היה שפע של בקר; סוסים וזאבים נמצאו בכל מקום. הניאנדרטליים היו ציידים מעולים, והשבטים שבצרפת היו הראשונים לאמץ את המנהג שבו ניתנת לציידים המוצלחים ביותר את הזכות לבחור מקרב הנשים את רעיותיהם.

האיל היה שימושי ביותר עבור בני העמים הניאנדרטליים הללו, ושימש כמקור למזון, ללבוש ולהכנת כלים; זאת מכיוון שעמים אלו מצאו מגוון שימושים לקרניים ולעצמות. הייתה להם אך תרבות מועטה; ואולם, הם שיפרו במידה רבה את עבודת אבן הצור, עד שזו הגיעה כמעט לרמתה בימי אנדון. אבני צור גדולות אשר חוברו לידיעות עץ חזרו לשמש כגרזנים וכמכשירים.

לפני 750,000 שנה יריעת הקרח הרביעית הייתה זה מכבר בדרכה דרומה. בסיוע מכשיריהם המשופרים, קדחו הניאנדרטליים חורים בקרח אשר כיסה את הנהרות הצפוניים, וכך הצליחו לשפד את הדגים אשר עלו מעלה דרך הפתחים. השבטים הללו המשיכו לסגת בהתמדה מפני התקדמות הקרח, אשר במועד זה פלש לאירופה באופן הנרחב ביותר.

בזמנים הללו ערך הקרחון הסיבירי את מצעדו הדרומי ביותר, ואילץ את האדם המוקדם לנוע דרומה חזרה אל חבלי הארץ אשר מהם הגיע. ואולם, המין האנושי כבר נבדל במידה כזו שהסכנה להמשך התבוללותו עם קרוביו האנתרופואידים הבלתי-מתקדמים פחתה עד מאוד.

לפני 700,000 שנה היה הקרחון הרביעי, הגדול מכולם באירופה, מצוי בשלבי נסיגה; האדם ובעלי החיים עשו את דרכם חזרה צפונה. האקלים היה קריר ולח, והאדם הפרימיטיבי שוב שגשג באירופה ובמערב אסיה. בהדרגה התפשטו היערות באדמות שעד לאחרונה כוסו על-ידי הקרחון.

חייהם של היונקים השתנו אך במעט בשל הקרחון. בעלי החיים הללו התמידו בקיומם ברצועת האדמה הצרה שבין הקרחון ובין הרי האלפים, ועם נסיגת הקרחון שבו והתפשטו במהרה בכל רחבי אירופה. דרך הגשר היבשתי של סיציליה הגיעו מאפריקה פילים בעלי חטים ישרים, קרנפים רחבי-אף, צבועים ואריות אפריקנים, ובעלי החיים החדשים הללו הכחידו כמעט לחלוטין את הנמרים בעלי שיני המסור ואת ההיפופוטמים.

מסמך 64

לפני 650,000 שנה ניתן היה לחזות בהמשכו של האקלים הנוח. עד מחצית התקופה שבין הקרחונים כבר היה כה חם, עד כי האלפים התערטלו כמעט לחלוטין מקרח ומשלג.

לפני 600,000 שנה הגיע הקרח לנקודת הנסיגה הצפונית ביותר שלו, ולאחר הפוגה של מספר אלפי שנים שב לנוע דרומה בפעם החמישית. ואולם, במשך חמישים-אלף שנים התרחשו אך מעט התאמות אקלים. האדם ובעלי החיים באירופה השתנו אך במעט. היובש הקל של התקופה הקודמת התמעט, וקרחוני האלפים ירדו הרחק מטה אל עמקי הנהרות.

לפני 550,000 שנה שוב דחק הקרחון המתקדם את האדם ואת בעלי החיים בכיוון דרום. ואולם, כעת היה לאדם מספיק מקום ברצועת האדמה הרחבה אשר השתרעה צפון-מזרחה אל תוך אסיה ונחה בין יריעת הקרח לבין הים השחור, אשר היווה אז שלוחה מורחבת ביותר של הים התיכון.

בתקופות הקרחון הרביעי והחמישי ניתן היה לחזות בהמשך התפשטות התרבות הגסה של הגזעים הניאנדרטליים. ואולם, ההתקדמות הייתה כה מועטה עד אשר נדמה כי הניסיון לייצר צורה חדשה ושונה של חיים תבוניים באורנטיה התקדם אל עבר כישלון. במשך כמעט רבע מיליון שנים המשיכו העמים הפרימיטיביים הללו לנדוד, לצוד וללחום, כאשר מפעם לפעם הם משתפרים למשך פרק זמן בכיוונים מסוימים; אך ככלל, הם נסוגים בהתמדה בהשוואה לאבותיהם הקדמונים האנדונים הנעלים.

במהלך התקופות האלה של חשיכה רוחנית הגיעה תרבות האמונות הטפלות של האדם לשפל המדרגה. מעבר לאמונות טפלות מבישות לא הייתה לניאנדרטליים כל דת. הם פחדו עד מוות מן העננים, ובייחוד מן הדוק ומן הערפל. בהדרגה התפתחה דת פרימיטיבית המבוססת על פחד מאתני הטבע, בעוד שפולחן בעלי החיים פחת בהדרגה עם השיפור בכלים; שפע הצייד אפשר לאנשים הללו לחיות עם פחות חרדה באשר למזונם. הפרסים המיניים אשר הוענקו כהוקרה על ההישג במרדף שיפרו באופן משמעותי את כישורי הצייד. דת הפחד החדשה הזו הובילה לניסיונות לפייס את הכוחות הבלתי-נראים העומדים מאחורי אתני הטבע הללו; ניסיונות אשר הסתיימו לבסוף, בשלב מאוחר יותר, בהקרבת בני-אדם על-מנת לפייס את הכוחות הפיזיים הבלתי-נראים והבלתי-נודעים. ומנהג איום זה של הקרבת קורבנות אדם המשיך להתבצע על-ידי העמים המפגרים יותר של אורנטיה עד לסף המאה העשרים ממש.

הניאנדרטליים המוקדמים הללו יכולים היו להיקרא סוגי-שמש אך בקושי. לעומת זאת, הם חיו בפחד מן החושך; הם פחדו פחד מוות מן הלילה הנופל. כל עוד הירח זרח במיעוטו הם עדיין הסתדרו; ואולם, בהחשיך הירח הם נכנסו לפניקה והחלו להקריב את הטובים שבגברים ובנשים מקרב בני מינם במאמץ להשפיע על הירח לשוב ולזרוח. במוקדם הם למדו כי השמש תשוב ותזרח כמנהגה, אך הם שיערו שהירח שב אך ורק משום שהקריבו לשם כך את אחיהם לשבת. עם התקדמות התפתחות הגזע, המטרה והתכלית אשר מאחורי הקרבת הקורבנות השתנו בהדרגה; ואולם, הנוהג של הקרבת קורבנות אדם כחלק מן הטקס הדתי השתמר במשך תקופה ארוכה.

5. המקור של הגזעים הצבעוניים

לפני 500,000 שנה שבטי באדונאן של רמות צפון-מערב הודו היו מעורבים במאבק גזעי כביר נוסף. המלחמה העזה הזו השתוללה ללא-הרף במשך למעלה ממאה שנה, וכאשר תם המאבק הארוך, נותרו כמאה משפחות בלבד. ואולם, השורדים הללו היו הצאצאים האינטליגנטיים והרצויים ביותר מקרב כל צאצאיהם של אנדון ופונטה אשר חיו באותה עת.

וכעת החלה להתרחש בקרב הבאדונאנים הללו של אזורי הרמה תופעה חדשה ומזרה. גבר ואישה אשר חיו בחלק הצפון-מזרחי של אזור הרמה, אשר היה מיושב באותה עת, החלו לפתע ליצור משפחה של ילדים אינטליגנטיים בצורה יוצאת-דופן. הייתה זו משפחת הסאנג'יק, אבותיהם הקדמונים של כל ששת הגזעים הצבעוניים של אורנטיה.

לא זו בלבד שתשעה-עשר ילדי הסאנג'יק הללו היו אינטליגנטיים יותר מחבריהם, אלא שגם עורם ביטא נטייה ייחודית להיצב בצבעים שונים עם חשיפתו לשמש. מקרב תשעה-עשר הילדים הללו,

מסמך 64

חמישה היו אדומים, שניים כתומים, ארבעה צהובים, שניים ירוקים, ארבעה כחולים, ושניים בצבע אינדיגו. עם התבגרות הילדים הפכו הצבעים הללו ליותר ויותר מובחנים, וכאשר הצעירים הללו הזדווגו לאחר מכן עם חברי השבט שלהם, כל צאצאיהם נטו להיצבע בצבע העור של ההורה הסאנגיק.

וכעת אחדל מלגלול את הסיפור הנפרש לו באופן כרונולוגי; זאת לאחר שאני מסב את תשומת הלב להגעתו של הנסיך הפלנטארי בסמוך למועד זה, ובעודנו דנים בנפרד בששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה.

6. ששת גזעי הסאנגיק של אורנטיה

בעולם אבולוציוני ממוצע מופיעים ששת הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים בזה אחר זה; האדם האדום הוא הראשון להתפתח, ובמשך עידנים הוא משוטט בעולם בטרם יופיעו הגזעים הצבעוניים אשר מגיעים לאחריו. הופעתם הבו-זמנית של כל ששת הגזעים באורנטיה – *ועוד במשפחה אחת* – היה מאורע יוצא-דופן ביותר.

הופעתם של האנדונים המוקדמים באורנטיה הייתה אף היא בבחינת חידוש בשטניה. בשום עולם אחר במערכת המקומית לא התפתח גזע כזה של יצורים רצוניים לפני הופעתם של הגזעים האבולוציוניים הצבעוניים.

1. *האדם האדום*. העמים הללו היוו דוגמאות ראויות לציון של הגזע האנושי, ובמובנים רבים הם התעלו מעל אנדון ופונטה. הם היוו קבוצה אינטליגנטית ביותר והיו הראשונים מבין ילדי הסאנגיק אשר פיתחו ציוויליזציה וממשל שבטיים. לעולם הם היו מונוגמיים; ואפילו צאצאיהם המעורבים הזדווגו אך ורק לעיתים רחוקות עם בני-זוג מרובים.

בזמנים מאוחרים יותר הם נקלעו לצרות רציניות וממושכות עם אחיהם הצהובים אשר באסיה. סייעה בעדם המצאתם המוקדמת של החץ והקשת, אך לרוע המזל הם ירשו מאבותיהם הקדמונים הרבה מנטייתם ללחום בינם לבין עצמם, מה שהחליש אותם עד כדי כך שהשבטים הצהובים הצליחו להניס אותם מן היבשת האסייתית.

לפני כשמונים-וחמש אלף שנה, חצתה השארית הטהורה-יחסית של הגזע האדום בהמוניה אל עבר צפון-אמריקה, ומעט לאחר מכן שקע מצר היבשה של ברינג, ובכך גרם לבידודה. מאז לא חזר אף אדם אדום לאסיה. ואולם, ברחבי סיביר, סין, מרכז אסיה, הודו ואירופה, הם הותירו אחריהם הרבה ממטען הגזע שלהם אשר התערבב עם הגזעים הצבעוניים האחרים.

כאשר חצה האדם האדום אל תוככי אמריקה, הוא הביא עמו הרבה מן התורות ומן המסורות של מקורותיו המוקדמים. לקודמיו המידיים היה קשר לפעילויות המאוחרות יותר של מטה העולם של הנסיך הפלנטארי. ואולם, זמן קצר לאחר שהגיע אל היבשות של אמריקה, החל האדם האדום לאבד את הקשר שלו לתורות אלה, וכן חלה הידרדרות עצומה בתרבותו האינטלקטואלית והרוחנית. מהר מאוד חזרו האנשים הללו ללחום זה בזה בפראות כה רבה, עד כי נדמה שהמלחמות השבטיות האלה תסתיימנה בהכחדתה המהירה של השארית הזו של הגזע האדום הטהור-יחסית.

בשל הנסיגה הכבירה הזו נדמה היה כי האדם האדום נידון לכליה, עד אשר הופיע אוֹנְאָמוֹנְאָלוֹנְטוֹן כמנהיגו וכמושיעו הרוחני לפני כשישים-וחמש אלף שנים. הוא הביא לקיומו של שלום ארעי בקרב האדם האדום באמריקה וחידש את פולחן "הרוח הגדולה". אוֹנְאָמוֹנְאָלוֹנְטוֹן חי עד גיל תשעים-ושש שנים והמטה שלו מוקם בקרב עצי הֶסְקוּוֹיָה הכבירים של קליפורניה. רבים מצאצאיו המאוחרים יותר הגיעו עד לזמנים המודרניים בקרב האינדיאנים משבט הֶבְלֶקְפוּט.

בחלוף הזמן, הפכה תורתו של אוֹנְאָמוֹנְאָלוֹנְטוֹן למסורות מעורפלות בלבד. מלחמות האחים התחדשו, ולמן ימיו של המורה הגדול הזה לא הצליח אף מנהיג אחר להשכין שלום כללי ביניהם.

מסמר 64

במהלך המאבקים השבטיים הללו הלכו ונעלמו בהדרגה הזנים היותר אינטליגנטיים; אלמלא כן, האדם האדום המוכשר והנבון היה מקים ביבשת צפון-אמריקה ציוויליזציה כבירה.

לאחר שחצה מסין לאמריקה, האדם האדום הצפוני לא בא יותר במגע עם אף השפעה עולמית אחרת (למעט האסקימוסים), עד אשר הוא התגלה בשלב מאוחר יותר על-ידי האדם הלבן. היה זה מצער ביותר שהאדם האדום פספס כמעט לחלוטין את ההזדמנות שלו להיות מורם באמצעות העירוב של המטען האדמי המאוחר יותר. כפי הנראה, האדם האדום לא היה מסוגל לשלוט באדם הלבן, ואף לא היה מוכן לשרתו מרצון. בנסיבות מעין אלה, אם שני הגזעים אינם מתערבבים זה בזה, נדון אחד מהם לכליה.

2. *האדם הכתום.* המאפיין הבולט של בני הגזע הזה היה הדחף הייחודי שלהם לבנות; לבנות כל דבר, ואפילו רק לערום אבנים בערמות ענק על-מנת להיווכח איזה מן השבטים יערום את הערמה הגדולה ביותר. אף כי הם לא היו אנשים מתקדמים, הם הפיקו תועלת רבה מבתי הספר של הנסיך ושלחו לשם את נציגיהם על-מנת שיוכשרו.

הגזע הכתום היה הראשון לעקוב אחר קו החוף דרומה לעבר אפריקה, ככל שהים התיכון נסוג מערבה. ואולם, הם מעולם לא מצאו אחיזה איתנה באפריקה, ונמחקו מגדר קיום על-ידי הגזע הירוק אשר הגיע מאוחר יותר.

בטרם בוא הקץ, איבדו אנשים אלו הרבה מרמתם התרבותית והרוחנית. ואולם, התעוררות גדולה של חיים גבוהים יותר חלה הודות למנהיגותו הנבונה של פוֹרְשׁוֹנְטָה, הגאון של הגזע האומלל הזה, אשר סעד אותם בשעה שהמטה שלהם היה ממוקם בהר מגידו לפני כשלוש-מאות אלף שנים.

המאבק הגדול האחרון בין האדם הכתום לבין אדם הירוק התרחש באזור עמק הנילוס התחתון אשר במצרים. מלחמה ממושכת זו ניטשה במשך קרוב למאה שנים, ובסיומה נותרו בחיים מעט מאוד פרטים מן הגזע הכתום. שרידי העמים הללו נספגו אל קרב האדם הירוק ואל אנשי האינדיגו אשר הגיעו בשלב מאוחר יותר. ואולם, האדם הכתום חדל להתקיים כגזע לפני כמאה-אלף שנים.

3. *האדם הצהוב.* השבטים הצהובים הפרימיטיביים היו הראשונים לנטוש את המרדף אחר הציד, לכוון יישובים קהילתיים ולפתח חיי בית המבוססים על חקלאות. מן הבחינה האינטלקטואלית הם היו נחותים במידת-מה ביחס לאדם האדום, אך מבחינה חברתית וקבוצתית הם הוכיחו את עצמם כנעלים על כל עמי הסאנגיק האחרים בכל הנוגע לקידום ציוויליזציה גזעית. מכיוון שהם פיתחו רוח של אחווה, ומכיוון שהשבטים השונים למדו לחיות בשלום זה עם זה, הם הצליחו להניס מעל פניהם את הגזע האדום עם התפשטותם ההדרגתית אל תוככי אסיה.

בעקבות כפירת קאליגאסטיה הם נעו הרחק מן ההשפעות של המטה הרוחני של העולם ונקלעו לחשכה גדולה; ואולם, עידן מבריק אחד שרר בקרב העמים הללו כאשר, לפני כמאה-אלף שנים, נטל סִינְגְלָאנטון לידיו את רסן הנהגת השבטים הללו ושיבח את פולחן ה"אמת האחת".

ניתן לייחס את ההישרדות של מספר רב יחסית של אנשים מן הגזע הצהוב לשלום הבין-שבטי שלהם. מימיו של סִינְגְלָאנטון ועד לימינו של סין המודרנית, נמנה הגזע הצהוב על הגזעים היותר שלווים של אורנטיה. גזע זה קיבל מורשת קטנה אך בעלת עוצמה רבה מן המטען האדמי אשר יובא מאוחר יותר.

4. *האדם הירוק.* הגזע הירוק היווה את אחת מן הקבוצות הפחות מוכשרות מקרב האנשים הפרימיטיביים; והם נחלשו מאוד בשל הגירה נרחבת בכיוונים שונים. בטרם נפוצו, חוו השבטים הללו, לפני כשלוש-מאות וחמישים אלף שנים, התעוררות כבירה של תרבות תחת הנהגתו של פאנטאד.

הגזע הירוק נחלק לשלוש חטיבות עיקריות: השבטים הצפוניים הוכנעו, שועבדו ונספגו אל תוך הגזעים הצהוב והכחול. הקבוצה המזרחית התמזגה עם העמים ההודיים של אותה תקופה,

מסמך 64

ושרידים שלה מצויים עדיין בקרבם. בני האומה הדרומית נכנסו לאפריקה, ושם השמידו את דודניהם הכתומים, הנחותים כמעט כמותם.

במובנים רבים, שתי הקבוצות היו שקולות זו לזו במאבק הזה, זאת משום ששתיהן נשאו זנים מסדר הענקים; ורבים ממנהיגיהם התנשאו לגובה של מעל לשניים-וחצי מטרים. בגזע הירוק הוגבלו זני הענקים הללו כמעט אך ורק לאומה הדרומית, או המצרית.

השרידים של האדם הירוק המנצח נספגו לאחר מכן אל תוך גזע האינדיגו, העם הצבעוני האחרון אשר התפתח והיגר ממרכז התפוצה הגזעית המקורי של הסאנגיק.

5. *האדם הכחול*. האנשים הכחולים היוו עם כביר. במוקדם הם המציאו את החנית, ולאחר מכן פיתחו את הבסיס לרבות מן האמנויות של הציוויליזציה המודרנית. האדם הכחול ניהן ביכולת המוחית של האדם האדום בצירוף הנשמה והרגש של האדם הצהוב. הצאצאים האדמיים העדיפו את האדם הכחול על-פני כל הגזעים הצבעוניים האחרים אשר שרדו לאחר מכן.

האנשים הכחולים המוקדמים הגיבו להסברי המורים בסגל של קאליגאסטיה, והם נגררו לבלבול רב בשל התורה המעוותת אשר הונחלה להם לאחר מכן מאת המנהיגים הבוגדים הללו. בדומה לגזעים הפרימיטיביים האחרים, הם מעולם לא התאוששו לחלוטין מן הסערה אשר פקדה אותם בעקבות בגידת קאליגאסטיה, והם אף לא התגברו לחלוטין על נטייתם ללחום בינם לבין עצמם.

כחמש-מאות שנים לאחר נפילת קאליגאסטיה, התרחשה התעוררות נרחבת של לימוד ושל דת מסוג פרימיטיבי – אך יחד עם זאת אמיתית ומועילה. אוֹרְלֵאנְדוֹף הפך למורה גדול בקרב הגזע הכחול והוביל רבים מן השבטים חזרה לפולחן האל האמיתי תחת השם "הציף העליון". הייתה זו ההתקדמות הגדולה ביותר של האדם הכחול, עד לזמנים המאוחרים יותר אשר בהם התרומם גזע זה במאוד הודות להתמזגות עם המטען האדמי.

התגליות והמחקרים האירופאיים על אודות תקופת האבן הקדומה עסקו בעיקר בחשיפת הכלים, העצמות ומוצגי האמנות של האנשים הכחולים העתיקים הללו, וזאת משום שהם התקיימו באירופה עד לאחרונה. אותם גזעים באורנטיה המכונים *הגזעים הלבנים* הינם צאצאי האנשים הכחולים הללו, כפי שהם שונו בתחילה על-ידי מזיגה מסוימת עם הצהוב והאדום, וכפי שרוממו לאחר מכן במידה ניכרת הודות לספיגת מרבית הגזע הסגול.

6. *גזע האינדיגו*. כשם שהאדם האדום היה המתקדם ביותר מקרב כל עמי הסאנגיק, כך היו האנשים השחורים הפחות מתקדמים ביניהם. הם היו האחרונים להגר מבתיים אשר באזורי הרמה. הם נעו לעבר אפריקה, השתלטו על היבשת, ומאז נותרו שם, למעט כאשר נלקחו משם מפעם לפעם בכוח כעבדים.

בהיותם מבודדים באפריקה, ובדומה לאדם האדום, העמים בצבע האינדיגו קיבלו מעט, או כלל לא קיבלו, מן ההגבהה הגזעית אשר הייתה עשויה להיות מופקת כתוצאה מהזרקת המטען האדמי. בהיותו לבדו באפריקה, גזע האינדיגו התקדם אך במעט עד לימיו של אוֹרְוֹנוֹן, אשר בהם חווה התעוררות רוחנית כבירה. אף-על-פי שבשלב מאוחר יותר הם כמעט ושכחו לחלוטין את "אל האלים" אשר פיאר אותו אוֹרְוֹנוֹן, הם לא איבדו לחלוטין את התשוקה לסגוד לבלתי-נודע; והם שמרו לכל הפחות על צורת פולחן מסוימת עד לפני מספר אלפי שנים.

ולמרות הפיגור שלהם, לעמי האינדיגו מעמד זהה בדיוק לזה של כל גזע ארצי אחר בפני השלטונות השמימיים.

היו אלה זמנים של מאבקים מרים בין הגזעים, ואולם, בסמוך למטה הנסיך הפלנטארי חיו יחד בהרמוניה-יחסית הקבוצות המוארות יותר, אלה אשר קיבלו הנחיה זה מכבר; וזאת אף-על-פי שהגזעים של העולם לא הגיעו לשום הישג תרבותי כביר בטרם הופרעה תכנית זו באופן משמעותי עם פרוץ המרד של לוציפר.

מסמך 64

מעת לעת חוו כל העמים הללו תחיות רוחניות ותרבותיות. מאנסאנט היה מורה גדול של ימי בתר- הנסיך-הפלנטארי. ואולם, מצוינים בזאת אך ורק אותם מנהיגים ומורים יוצאי-דופן אשר השפיעו באופן מובחן על גזע שלם ועוררו בו השראה. בחלוף הזמן, קמו באזורים שונים מורים פחותים; ובאופן מצטבר, תרומותיהם הסתכמו באותן השפעות מצילות אשר מנעו את התמוטטותה הכוללת של הציוויליזציה התרבותית, ובייחוד בעידני החשיכה הארוכים שבין מרידת קאליגאסטיה לבין הגעתו של אדם.

קיימות סיבות טובות ומספקות רבות לתכנית הפיתוח של שלושה או שישה גזעים צבעוניים בעולמות החלל. ואף-על-פי שבני התמותה של אורנטיה עשויים שלא להעריך במלואן את כל הסיבות האלה, נביא בזאת לתשומת הלב את הבאות:

1. הגיוון הינו חיוני על-מנת לאפשר פעולה נרחבת של הברירה הטבעית, ההישרדות והדיפרנציאלית של זנים נעלים.

2. גזעים חזקים וטובים יותר מהווים תוצאה של הכלאה בין עמים מגוונים, כאשר הגזעים השונים הללו מהווים נשאים של גורמי תורשה נעלים. והגזעים של אורנטיה היו יוצאים נשכרים ממיזוג מוקדם שכזה, בהינתן שעם אחד שכזה היה יכול להיות מרוגם לאחר מכן באופן יעיל באמצעות מיזוג יסודית עם המטען האדמי הנעלה. הניסיון לבצע ניסוי שכזה באורנטיה בתנאי הגזע הנוכחיים עשוי להיות הרסני ביותר.

3. גיוון גזעים מעורר תחרות בריאה.

4. הבדלי מעמד בין הגזעים, ובין קבוצות שונות בתוככי כל אחד מן הגזעים, הינם הכרחיים על-מנת לפתח את הסובלנות ואת הזולתנות האנושית.

5. הומוגניות של הגזע האנושי איננה רצויה בטרם מגיעים עמיו של עולם מתפתח לרמות גבוהות-יחסית של התפתחות רוחנית.

7. תפוצת הגזעים הצבעוניים

כאשר החלו הצאצאים הצבעוניים של משפחת הסאנגיק להתרבות, וכאשר הם תרו אחר הזדמנות להתפשט לשטחים שכנים, התקדם מאוד הקרחון החמישי – השלישי למניין הגיאולוגים – בנדידתו דרומה מעל לאירופה ולאסיה. הגזעים הצבעוניים המוקדמים הללו נוסו באופן יוצא-דופן בקשיים ובחומרה של עידן הקרח אשר אליו נולדו. באסיה היה הקרחון הזה כה נרחב, עד שבמשך מספר אלפי שנים נחסמה כליל האפשרות להגר למזרח-אסיה. ורק לאחר נסיגתו המאוחרת של הים התיכון, בשל התרוממות חצי האי ערב, הם יכלו להגיע לאפריקה.

וכך אירע שבמשך כמעט מאה-אלף שנה התפזרו עמי הסאנגיק הללו מסביב ולמרגלות הגבעות, ופחות או יותר התערבבו אלו באלו; וזאת על-אף הסלידה – המזרה אך הטבעית – אשר הופיעה במוקדם בין הגזעים השונים.

בין הזמנים של הנסיך הפלנטארי לבין אלו של אדם, הפכה הודו לביתה של האוכלוסייה הקוסמופוליטית ביותר אשר חיה אי-פעם על-פני כדור הארץ. ואולם, היה זה מצער שערבוביה זו הכילה שיעור כה גדול מקרב הגזעים הירוק, הכתום והאינדיגו. עמי הסאנגיק המשניים הללו מצאו כי הקיום קל ונוח יותר בארצות הדרום, ורבים מהם היגרו לאחר מכן לאפריקה. עמי הסאנגיק הראשיים, הגזעים הנעלים, נמנעו מן האזורים הטרופיים; תנועתו של האדם האדום הייתה בכיוון צפון-מזרח אל אסיה, ובעקבותיו נע גם האדם הצהוב, בעוד שהגזע הכחול נע בכיוון צפון-מערב אל תוך אירופה.

האדם האדום החל להגר במוקדם לכיוון צפון-מזרח בעקבות הקרח הנסוג, בעודו עוקף את אזורי הרמה של הודו ומשתלט על כל צפון-מזרח אסיה. השבטים הצהובים עשו זאת בסמוך לאדם האדום ובעקבותיו, ולאחר מכן הניסו אותו אל מחוץ לאסיה, אל צפון-אמריקה.

כאשר נטשו השרידים טהורי-הזן באופן יחסי של הגזע האדום את אסיה, הם מנו אחד-עשר שבטים, ומספר היחידים הגיע למעט יותר משבעת-אלפים איש, אישה וילד. לשבטים הללו נלוו שלוש קבוצות קטנות בעלות מורשת מעורבת, כשהגדולה שבהן מורכבת מן הגזעים הכחול והכתום. שלוש הקבוצות האלה לא התחברו במלואן עם האדם האדום, ובמוקדם הן נדדו דרומה לעבר מקסיקו ומרכז אמריקה, שם הצטרפה אליהן מאוחר יותר קבוצה קטנה המעורבת מצהובים ומאדומים. בין כל העמים הללו התקיימו נישואי תערובת אשר מהם נוצר גזע ממוזג חדש שהיה הרבה פחות לוחמני ביחס לאדם האדום מן הזן הטהור. בתוך חמשת-אלפים שנים התפצל גזע ממוזג זה לשלוש קבוצות אשר יצרו, בהתאמה, את הציוויליזציות של מקסיקו, של מרכז אמריקה ושל דרום אמריקה. הנגזרת של דרום-אמריקה אכן קיבלה נגיעה קלה מדמו של אדם.

האדם האדום והאדם הצהוב המוקדמים התערבבו במידה מסוימת באסיה, וצאצאי האיחוד הזה נעו מזרחה ולאורך קו החוף הדרומי; בסופו של דבר, הם הונסו על-ידי בני הגזע הצהוב – אשר התרבה במהירות – אל חצאי האיים ואל האיים הקרובים אשר בים. אלו הם המהווים את האדם החום של ימינו אנו.

הגזע הצהוב המשיך לאכלס את אזוריה המרכזיים של אסיה המזרחית. מתוך כל ששת הגזעים הצבעוניים, בני הגזע הצהוב הם אלו אשר שרדו במספרים הגדולים ביותר. אף-על-פי שמפעם לפעם האדם הצהוב היה מעורב במלחמות גזע, הוא לא עסק במלחמות בלתי-פוסקות ובלתי-נלאות כדוגמת אלה שלחמו האדם האדום, האדם הירוק והאדם הכתום. שלושת הגזעים הללו למעשה השמידו את עצמם, בטרם הוכחדו כמעט-סופית בידי אויביהם מקרב הגזעים האחרים.

מכיוון שהקרחון החמישי לא התפשט כה רחוק דרומה באירופה, הדרך הייתה פתוחה בחלקה ואפשרה לעמי הסאנגיק הללו להגר בכיוון צפון-מערב; ועם נסיגת הקרח, היגר האדם הכחול – בלוויית מספר קבוצות גזע קטנות אחרות – מערבה לאורך הנתיבים העתיקים של השבטים האנדונים. הם פלשו לאירופה בגלים עוקבים ואכלסו את מרבית היבשת.

באירופה הם נתקלו עד מהרה בצאצאים הניאנדרטליים של אביהם הקדמון המשותף, אנדון. הניאנדרטליים האירופיים הוותיקים יותר הללו נדחקו על-ידי הקרחון דרומה ומזרחה, וכך היו בעמדה שאפשרה להם לפגוש את דודניהם הפולשים משבטי הסאנגיק ולספוג אותם אל קרבם.

ככלל וכפתח דבר, שבטי הסאנגיק היו אינטליגנטיים יותר מצאצאיהם המדורדרים של אנשי הערבות האנדונים הראשונים, ואף נעלים עליהם ברוב המובנים; והתערבותם של שבטי סאנגיק אלו עם העמים הניאנדרטליים הובילה לשיפור מיידי בגזע הקדום יותר. הייתה זו ההזרקה של דם סאנגיקי – ובייחוד זו של האדם הכחול – אשר גרמה לשיפור המובחן בעמים הניאנדרטליים, כפי שניתן להיווכח בה בגלים העוקבים של שבטים אינטליגנטיים יותר ויותר אשר שטפו את אירופה מן המזרח.

במהלך התקופה הבין-קרחונית הבאה התפשט גזע ניאנדרטלי חדש זה מאנגליה ועד הודו. שרידי הגזע הכחול אשר נותרו בחצי האי הפרסי הישן התמזגו בהמשך עם שרידים מסוימים אחרים, בעיקר צהובים; והמזיגה אשר נוצרה, ואשר רוממה במידת-מה לאחר מכן על-ידי הגזע הסגול של אדם, התמידה בדמות השבטים השחומים הנודדים של הערבים המודרניים.

כל מאמץ לזהות את המורשת הסאנגיקית של העמים המודרניים חייב לקחת בחשבון את השיפור המאוחר יותר בזני הגזע שהושג על-ידי מזיגת הדם האדמי.

הגזעים הנעלים ביקשו את האקלימים הצפוניים או הממוזגים, בעוד שהגזעים הכתום, הירוק והאינדיגו נמשכו בהתמדה לעבר אפריקה דרך הגשר היבשתי החדש אשר התרומם והפריד את הים התיכון – אשר נסוג מערבה – מן האוקיינוס ההודי.

האדם האינדיגו היה האחרון מקרב עמי הסאנגיק להגר ממרכז הולדת הגזע. בסביבות הזמן שהאדם הירוק עסק בהריגת בני הגזע הכתום במצרים – ובעשותו כן החליש את עצמו במידה רבה – החלה ההגירה ההמונית הגדולה של השחורים דרומה, לאורך קו החוף דרך פלסטינה;

מסמר 64

ומאוחר יותר, כאשר העמים בצבע האינדיגו, החזקים מן הבחינה הפיזית, שטפו את מצרים, הם מחקו את האדם הירוק מכדי קיום בשל הכוח הטמון במספרם הגדול. גזעי האינדיגו הללו ספגו אל קרבם את שיירי האדם הכתום והרבה מן המטען של האדם הירוק, ושבטי אינדיגו מסוימים שופרו במידה משמעותית הודות למזיגה גזעית זו.

וכך דומה שמצרים נשלטה ראשית בידי האדם הכתום, לאחר מכן בידי האדם הירוק, לאחריו בידי האדם בצבע האינדיגו (שחור), ועוד בהמשך בידי גזע כלאיים של אדם אינדיגו, אדם כחול ואדם ירוק אשר עבר שינוי. ואולם, זמן רב בטרם הגיע אדם, הניסו האדם הכחול מאירופה והגזעים המעורבים של חצי האי ערב את הגזע האינדיגו אל מחוץ למצרים, הרחק דרומה אל תוככי היבשת האפריקנית.

עם התקרבות ההגירות של עמי הסאנגיק לסיומן, נעלמו זה מכבר הגזע הירוק והגזע הכתום; האדם האדום אוהז בצפון-אמריקה, האדם הצהוב במזרח אסיה, האדם הכחול באירופה וגזע האינדיגו מצא את מקומו באפריקה. הודו מאכלסת עירוב של גזעי הסאנגיק המשניים; והאדם החום, המהווה מזיגה של האדום והצהוב, מחזיק באיים אשר לחופי אסיה. אזורי הרמה של דרום-אמריקה מאוכלסים בגזע ממוזג בעל פוטנציאל נעלה למדי. האנדונים הטהורים יותר חיים באזורים הצפוניים ביותר של אירופה ובאיסלנד, בגרינלנד ובצפון-מזרח אמריקה הצפונית.

במהלך התקופות שבהן התקדם הקרחון למרחק הרב ביותר, היו השבטים האנדונים שבאזורים המערביים ביותר קרובים מאוד לכדי הידחקות אל הים. במשך שנים הם חיו על הרצועה הדרומית הצרה של אנגליה ד-היום. והייתה זו מסורת ההתקדמויות המחזוריות של הקרחון אשר דחקה בהם לרדת אל הים עת הופיע הקרחון השישי והאחרון. הם היו הרפתקני הים הראשונים. הם בנו סירות והחלו לתור אחר יבשות חדשות, אשר בהן, כך קיוו, יוכלו להיות חופשיים מפלישות הקרח האיומות. וכמה מהם הגיעו לאיסלנד, אחרים לגרינלנד, אך רוב רובם מתו בים הפתוח ברעב ובצמא.

לפני מעט יותר משמונים-אלף שנה, זמן קצר לאחר שהאדם האדום נכנס לצפון-מערב אמריקה הצפונית, גרמו קפיאת מי הימים הצפוניים והתקדמות שדות הקרח המקומיים בגרינלנד, לאסקימוסים הללו – צאצאי האבוריג'ינים של אורנטיה – לתור אחר אדמה טובה יותר, אחר בית חדש; ודרכם צלחה כאשר חצו את המצרים הצרים אשר הפרידו אז את גרינלנד ממסת היבשה הצפון-מזרחית של אמריקה הצפונית. הם הגיעו ליבשת כאלפיים-ומאה שנים לאחר הגעת האדם האדום לאלסקה. בהמשך נעו כמה מן הזנים המעורבים של האדם הכחול מערבה והתמזגו באסקימוסים של התקופה המאוחרת יותר, ואיחוד זה היה מועיל במידת-מה בעבור שבטי האסקימוסים.

לפני כחמשת-אלפים שנה אירעה בחופי הדרום-מזרחיים של מפרץ הדסון פגישה מקרית בין שבט אינדיאני לבין קבוצה בודדת של אסקימוסים. שני השבטים התקשו לתקשר זה עם זה, אולם עד מהרה החלו בנישואי תערובת והתוצאה הייתה שהאסקימוסים הללו נספגו לבסוף אל גדרי האדם האדום אשר עלה עליהם במספריו. ומפגש זה מייצג את המגע היחיד של האדם האדום הצפון-אמריקני עם זן אנושי אחר כלשהו עד לפני כאלף שנה, עת האדם הלבן הגיע במקרה אל חופיו של האוקיינוס האטלנטי.

מאבקי העידנים המוקדמים הללו התאפיינו באומץ, בגבורה ואפילו בהרואיזם. וכולנו הננו מְצִרִים על כך שהרבה מן התכונות המעולות והמחוספסות האלה של אבותיכם הקדומים אבדו מקרב הגזעים של הימים המאוחרים יותר. ואף-על-פי שהננו מעריכים רבים מסוגי העידון של הציוויליזציה המתקדמת, הננו מתגעגעים להתמדה המופלאה ולדבקות העילאית של אבותיכם המוקדמים, אשר גבלה לעיתים בגדולה וברוממות.

[הוצג על-ידי נשא חיים השוכן באורנטיה.]